

Expunere de motive

Agricultura României în ultimii 20 de ani nu utilizează la maximum, eficient și rațional, resursele naturale. Ca urmare, la majoritatea produselor agricole și alimentare suntem importatori, deși condițiile naturale sunt propice acoperirii consumului anual și realizării unor cantități importante pentru export.

Uniunea Europeană și-a propus să impună statelor membre o dezvoltare accelerată în următorul deceniu, pentru ieșirea din criza economică și financiară, prin creștere inteligentă, dezvoltare durabilă, absorbția forței de muncă și scăderea gradului de sărăcie.

Pentru România, șansa de a ieși din criza economică este asigurată de schimbări radicale în dezvoltarea agriculturii prin zonarea culturilor agricole, structura culturilor, rotația culturilor, tehnologii înalte și cât mai puțin poluante, producții stabile și prețuri competitive pe piața unică europeană.

După datele Academiei de Științe Agricole și Silvice, anual în România se pierde, datorită nerespectării tehnologiilor impuse de sistemele de agricultură, peste 100 de milioane de tone de sol fertil, se aplică tehnologii energofage, cu emisie de CO₂, cu pierderi importante de apă, de biomasă, de îngrășăminte organice, se consumă cantități mari de pesticide, nu se stimulează diferențiat fermierii, prin sprijinul acordat de stat în funcție de contribuția agriculturii la protejarea mediului înconjurător.

Se impune prin lege stabilirea sistemelor de agricultură pentru a asigura pe de o parte producții agricole stabile și competitive, iar pe de altă parte, protecția mediului.

Prin această lege dorim să reglementăm sistemele de agricultură practicate în România, în condiții de coexistență, sub conceptul general acceptat de producătorii agricoli, cât și de politicieni - agricultura durabilă.

Începând din 1996, anul introducerii lor în culturi comerciale, plantele transgenice au fost cultivate pe suprafețe din ce în ce mai mari. În anul 2009, 14 milioane de fermieri au cultivat plante transgenice în țări în care trăiesc peste 50% dintre locuitorii planetei (China, India, Brazilia, SUA etc.). Recent, în Germania s-a aprobat introducerea în cultură a cartofului transgenic. Au fost raportate beneficii economice substanțiale ale utilizării plantelor transgenice și a fost confirmată siguranța produselor derivate din aceste plante pentru sănătatea omului și animalelor. De asemenea, pentru protecția mediului au fost confirmate beneficiile substanțiale ca urmare a aplicării tehnologiilor de cultură specifice acestor plante. Se poate vorbi deja de o istorie în utilizarea sigură a primei generații de plante obținute prin biotehnologii agricole moderne.

Sistemul de agricultură organică (ecologică).

Metodele de cultură practicate în agricultura organică sunt reglementate la nivel internațional, iar în foarte multe țări a fost impus prin legislație elaborată mai ales pe baza standardelor stabilite de organizația internațională International Federation of Organic Agriculture Movements (IFOAM), înființată în anul 1972.

Din anul 1990, piața produselor organice a crescut, ajungând în anul 2007 la 46 de miliarde de US\$. Evoluția cererii a determinat creșterea suprafețelor alocate acestui sistem agricol. La nivel global, sunt practicate culturi organice pe aproximativ 32,2 milioane de hectare, echivalând cu 0,8 % din suprafața agricolă totală.

Iată numai câteva din motivele pentru care începuturile timide ale aplicării acestui sistem de agricultură în România trebuie încurajate atât prin legislație, dar mai ales prin măsuri stimulative ale producătorilor, cât și prin formarea consumatorului, prin crearea unei piețe speciale a produselor agricole și informarea corespunzătoare asupra avantajelor consumului acestor produse.

O componentă a agriculturii organice o reprezintă agricultura biologică, care, în raport cu mediul înconjurător este mai bine armonizată, tratamentele aplicate pentru combaterea bolilor și dăunătorilor sunt, de preferință biologice, fiind acceptate și doze reduse de îngrășăminte minerale și pesticide.

Pentru controlul calității produselor este necesară certificarea tehnologiilor utilizate.

Sistemul de agricultură convențională.

Acest sistem se practică încă pe scară largă în România, este caracterizat printr-o intensivă mecanizare, se bazează în mod deosebit pe concentrarea și specializarea producției. Diferitele componente tehnologice sunt intens aplicate, se practică în mod regulat afânarea solului doar prin arătură, cu întoarcerea brazdei și apoi se intervine cu numeroase lucrări secundare de pregătire a patului germinativ și întreținere în perioada de vegetație. Se practică fertilizarea minerală cu doze mari și foarte mari de îngrășăminte, monocultura, sau rotații scurte de doi ani, tratamente chimice intensive pentru combaterea buruienilor, bolilor și dăunătorilor. Acest tip de agricultură, larg răspândit în România, până în 1989 este agresiv, afectează mediul înconjurător, determinând un nivel înalt de vulnerabilitate și susceptibilitate față de diferitele procese de degradare chimice, biologice și fizice ale solului, ale mediului înconjurător.

Se preconizează scăderea suprafețelor agricole pe care se practică sistemul de agricultură convențională, sistem caracterizat printr-o intensivă mecanizare și care se bazează în mod deosebit pe concentrarea și specializarea producției. Diferitele componente tehnologice sunt intens aplicate, se practică în mod regulat afânarea solului doar prin arătură, cu întoarcerea brazdei și apoi se intervine cu numeroase lucrări secundare de pregătire a patului germinativ și întreținere în perioada de vegetație. Se practică fertilizarea minerală cu doze mari și foarte mari de îngrășăminte, monocultura, sau rotații scurte de doi ani, tratamente chimice intensive pentru combaterea buruienilor, bolilor și dăunătorilor. Diminuarea suprafețelor pe care se practică acest sistem se impune deoarece este un sistem agresiv, afectează mediul înconjurător, determinând un nivel înalt de vulnerabilitate și susceptibilitate față de diferitele procese de degradare chimice, biologice și fizice ale solului, ale mediului înconjurător.

Sistemul de agricultură conservativă.

Agricultura conservativă reprezintă viitorul agriculturii durabile românești. Agricultura conservativă (AC) include o serie de practici agricole complementare:

- perturbarea minimă a solului (printr-un sistem redus de lucrări ale solului sau prin semănatul direct în miriște) pentru a conserva structura, fauna și materia organică a solului;
- acoperirea permanentă a solului (culturi de acoperire, reziduuri și mulci) pentru a proteja solul și pentru a contribui la eliminarea buruienilor;
- diverse rotații și combinații ale culturii care stimulează microorganismele din sol și elimină dăunătorii plantelor, buruienile și bolile.

Agricultura conservativă urmărește intensificarea producției agricole prin optimizarea utilizării resurselor agricole și prin contribuirea la reducerea degradării răspândite a terenurilor prin gestionarea integrată a solului disponibil, a apelor și a resurselor biologice combinate cu materii prime externe. Lucrarea mecanizată este înlocuită de amestecarea biologică a solului, microorganismele din sol, rădăcinile și fauna solului preluând funcția de lucrare și de echilibrare a substanțelor nutritive din sol. Fertilitatea solului (substanțe nutritive și apă) este controlată prin gestionarea acoperii solului, rotația culturilor și controlul buruienilor.

Sistemul de agricultură biotehnologică.

Situația aplicării sistemului agricol bazat pe utilizarea produselor biotehnologiei moderne, la nivel global, a plantelor transgenice.

Plantele transgenice (PT) au fost cultivate pentru prima dată în scop comercial în anul 1996. De atunci, numărul țărilor care au aprobat cultivarea lor a crescut de la 6 la 18, în anul 2003, și la 25, în anul 2009. În 12 dintre aceste țări au fost alocate plantelor transgenice suprafețe mai mari de 100 000 de hectare (James, 2010). În decursul celor 14 ani, suprafața pe care au fost cultivate anual produsele biotehnologiei moderne a crescut de la 1.6 milioane hectare, la 134 milioane hectare. Creșterea de 84 de ori, într-un interval de numai 14 ani, a suprafețelor ce le sunt alocate face din PT produsele cu cea mai rapidă rată de adoptare din istoria agriculturii.

Soia transgenică rezistentă la principiul activ erbicid glifosat este principalul produs al biotehnologiei moderne cultivat în scop comercial. În anul 2009, a ocupat 69,2 milioane de hectare, echivalentul a 53% din suprafața globală alocată PT și a 77% din suprafața globală alocată speciei. Urmează porumbul transgenic (tolerant la erbicide și/sau rezistent la atacurile unor insecte dăunătoare), cultivat pe 41,7 milioane de hectare (31% din suprafața globală alocată PT), bumbacul transgenic (tolerant la erbicide și/sau rezistent la atacurile unor insecte dăunătoare), cultivat pe 16,1 milioane de hectare (12% din suprafața globală alocată PT), și rapița transgenică (tolerantă la erbicide), cultivată pe 6,4 milioane de hectare (5% din suprafața alocată PT la nivel global). Tot în anul 2009, numărul fermierilor care cultivau aceste plante era de 14,0 milioane. Dintre care, peste 90% erau din China și Africa de Sud și cultivau bumbac Bt (rezistent la atacurile unor dăunători).

În Statele Unite ale Americii este comercializat din anul 2002 porumbul modificat genetic care cumelează însușiri conferite de două transgene: rezistența

la glifosat și rezistența la atacul sfredelitorului european al tulpinilor. În anul 2005, tot în SUA, au fost introduși în culturi comerciale hibrizi de porumb care cumulează trei însușiri conferite de transgene: toleranța la erbicide pe bază de glifosat; rezistența la sfredelitorul european al tulpinilor; rezistența la viermele rădăcinilor. În anul 2009, a crescut semnificativ suprafața alocată porumbului și bumbacului care cumulează două sau trei caractere conferite prin transgeneză. Mai precis, 11 țări (SUA, Argentina, Canada, Filipine, Africa de Sud, Australia, Mexico, Chile, Colombia, Honduras și Costa Rica) au cultivate plante care cumulează două sau trei însușiri conferite de transgene. (James, 2010).

Situația în Uniunea Europeană.

În anul 2009, 6 dintre statele membre ale Uniunii Europene au cultivat, pe o suprafață totală de 94750 hectare, porumbul rezistent la atacul unor insecte lepidoptere dăunătoare. Una dintre cele două plante transgenice a căror cultivare este autorizată în UE. Cele 6 țări au fost: Spania, Republica Cehă, România, Portugalia, Polonia și Slovacia. Cealaltă plantă transgenică a cărei cultivare a fost aprobată în UE, în martie 2010, este cartoful modificat genetic Amflora.

În alte state (Franța, Germania), după o perioadă de cultivare, s-a decis, politic, interzicerea porumbului rezistent la atacurile unor insecte lepidoptere dăunătoare. Există și state membre care refuză cu obstinație să aplice legislația europeană, adică să cultive porumbul transgenic: Austria, Grecia, Ungaria, Luxemburg. Acestea produc dovezi „științifice” care să le permită, ciclic, invocarea clauzei de salvagardare (art 26, din Directiva 18/2001). Tot aceste state au insistat la CE pentru „legalizarea” dreptul fiecărui stat membru de a interzice introducerea pe teritoriul său a unei plante transgenice a cărei cultivare a fost aprobată în UE. În tot acest timp, în cele mai dezvoltate țări ale lumii suprafețele alocate acestor culturi se extind, numărul și veniturile fermierilor care adoptă noile tehnologii crescând în mod constant (James, 2010; Brooks, 2010).

În UE, România are o situație aparte. Până în anul 2006, a cultivat soia transgenică tolerantă la principiul activ erbicid glifosat. În anul 2007, devenind membră a UE, a fost obligată să renunțe la această cultură foarte profitabilă. Putea cultiva însă porumbul transgenic rezistent la sfredelitorul european al tulpinilor, a cărui introducere în culturi comerciale era aprobată în UE.

Impactul cultivării plantelor transgenice asupra mediului.

Numeroasele dovezi științifice și experiența practică au demonstrat faptul că plantele transgenice comercializate în prezent aduc beneficii considerabile fermierilor și sunt mult mai „prietenoase” cu mediul decât tehnologiile devenite convenționale (este anexată o parte din bibliografie).

La nivel global, în intervalul 1996 – 2006, utilizarea plantelor transgenice a determinat creșterea veniturilor fermierilor cu 33, 8 miliarde USD și o reducere a consumului de pesticide cu 286 milioane de kg, echivalentul cantității totale de ingrediente active pesticide folosite în decursul unui an pe suprafața arabilă din Uniunea Europeană (27). Impactul cultivării acestor plante asupra mediului, evaluat prin intermediul unui indicator care integrează diferitele efecte ale utilizării unui anumit pesticid într-o singură « valoare de câmp per hectar »,

ceea ce permite compararea diferitelor produse între ele, s-a redus cu 15.4% (Brooks, 2007).

Ca urmare a cultivării soiurilor tolerante la glifosat, în intervalul 1996 - 2006, consumul de erbicide în cultura soiei s-a redus, la nivel global, cu 4,4% (echivalentul a 62 milioane de kg), iar impactul asupra mediului, evaluat prin indicatorul menționat, s-a redus cu 20,4 %.

În țările în care fermierii au cultivat porumbul rezistent la atacurile unor dăunători (tehnologia Bt), s-a înregistrat scăderea consumului total de insecticide cu 5% (echivalentul a 8,3 milioane kg) și reducerea impactului insecticidelor aplicate asupra mediului cu 5.3%. În culturile de bumbac Bt, consumul total de insecticide a scăzut cu 22,9% (echivalentul a 128,4 milioane kg), iar impactul insecticidelor aplicate s-a redus cu 24,6 %.

Reducerea numărului de tratamente înseamnă nu numai diminuarea cantității de insecticide introduse în mediu ci și economii semnificative de forță de muncă, de carburanți, ca și reducerea daunelor produse solului prin trecerea mașinilor agricole.

Alte beneficii directe: combaterea mai eficientă a dăunătorilor și, ca urmare, obținerea unor producții mai mari. Beneficii indirecte: reducerea contaminării solului și apei cu pesticide utilizate pentru protecția culturilor și, în unele situații, diminuarea conținutului de micotoxine din porumb.

În intervalul 1996 - 2006, diminuarea consumului de carburant datorită reducerii numărului de tratamente aplicate a determinat și reducerea cu 5,8 miliarde kg de CO₂ a emisiilor de gaze în atmosferă, ceea ce s-ar fi putut obține prin scoaterea din circulație a 2,6 milioane de automobile. Iar cantitatea de carbon conservată în sol, ca urmare a extinderii sistemelor de cultură cu lucrări minime, a fost de 63,9 miliarde kg de CO₂.

Reglementarea introducerii pe piață a PMG în Uniunii Europene.

Introducerea pe piața Uniunii Europene (UE) a unei plante modificate genetic (PMG), în vederea cultivării sau doar a procesării și/sau utilizării ca aliment ori furaj, trebuie autorizată la nivel european. Concret, în procedura de autorizare sunt implicate toate statele membre ale UE. Solicitantul autorizației trebuie să depună la autoritatea competentă a unuia dintre statele membre un dosar tehnic (notificare) care trebuie să conțină și rezultatele studiilor ce atestă faptul că produsul modificat genetic în cauză este sigur pentru sănătatea omului, a animalelor, ca și pentru mediu. Statul Membru va da un răspuns, pozitiv sau negativ, referitor la oportunitatea introducerii pe piață a produsului pentru care s-a depus notificarea, sub forma unui "raport de evaluare". Dacă opinia este favorabilă, statul membru în care a fost depusă notificarea va informa, prin intermediul Comisiei Europene (CE), celelalte state membre ale UE. Atât în privința notificării primite, cât și în privința opiniei sale. Dacă nu există nicio obiecție din partea celorlalte state membre sau a CE, autoritatea competentă care a făcut evaluarea autorizează introducerea pe piață a produsului ce face obiectul notificării. Produs care va putea fi comercializat în UE conform condițiilor stabilite în autorizație. Autorizația este valabilă timp de 10 ani și poate fi reînnoită în anumite condiții. Dacă statele membre au opinii divergente, care nu pot fi conciliate, Comisia Europeană cere opinia Autorității Europene pentru Siguranța Alimentelor (European Food Safety Authority = EFSA), mai ales în

privința aspectelor științifice în divergență. EFSA face o evaluare a riscurilor comprehensivă.

Pe baza opiniei EFSA, Comisia Europeană înaintează o propunere de decizie Comitetului de Reglementare, alcătuit din reprezentatii autorităților competente ale statelor membre. Comitetul decide dacă aprobă propunerea Comisiei printr-un sistem de vot majoritar (232 din 321 de voturi, reprezentând 62% din populația UE). În cazul în care Comitetul adoptă o opinie favorabilă, cu majoritate calificată, Comisia oficializează/emite decizia. Dacă însă în Comitetul de Reglementare nu se ajunge la un punct de vedere, Comisia înaintează propunerea de decizie Consiliului de Miniștri, care, cu majoritate calificată, o poate aproba sau o poate respinge. Dacă, într-un interval de trei luni, Consiliul nu dă un răspuns, Comisia va adopta decizia pe care a propus-o forurilor menționate.

Unul dintre punctele nevralgice ale legislației europene constă în faptul că impune măsuri uniforme în toată Europa, indiferent de condițiile geografice, de climat, de tradiții și de structura socială a populației. Condițiile speciale sunt invocate numai atunci când un stat membru cere interzicerea cultivării unei PMG. Or, condițiile speciale ar trebui să poată fi invocate și atunci când un stat membru ar solicita aprobarea cultivării unei PMG a cărei cultură nu a fost aprobată la nivelul UE, dar care este considerată sigură pentru consum și, în consecință, este importată în țările Uniunii în cantități de zeci de milioane de tone.

Un exemplu care susține această opinie este situația soiei în România, una dintre puținele țări din Europa care au condiții favorabile pentru cultura acestei specii. Conform datelor FAOSTAT (2006), cultivând soia pe 199,2 mii hectare, România era al treilea cultivator al acestei specii în Europa, după Rusia și Ucraina. Totodată, în 2006, România era și una dintre cele 9 țări din lume care cultivau soia transgenică. Aprobata încă din anul 2000, cultura soiei transgenice ocupa în țara noastră, în anul 2006, 137,3 mii hectare. Altfel spus, 69% din suprafață alocată soiei. Rezultatele unor studii economice au evidențiat faptul că această cultură era mai profitabilă pentru fermierii din România decât pentru fermierii din toate celelalte țări în care era aprobată cultivarea soiei transgenice în scop comercial (Brooks, 2010). Cu toate acestea, odată cu intrarea în UE, România a fost obligată să renunțe la soia transgenică deoarece cultivarea acestui produs nu era aprobată în UE. De altfel, în UE nu sunt multe țări cultivate de soia, dar există un necesar de consum foarte mare. În consecință, această PMG nu este cultivată, dar este importată în cantități uriașe, sub formă de boabe și șroturi, din Argentina, Brazilia, SUA etc. Adică din țări mari cultivate de soia transgenică (tabelele 1 și 2).

Tabelul 1. Importurile de soia boabe în UE

Țara	Cantitatea (tone)			
	2006	2007	2008	2009
Brazilia	9 009 631	9 492 855	8 513 712	533 728
Statele Unite	3.180.239	3 27 82 96	3 664 081	452 530

Paraguay	1 004 429	1 048 966	894 085	18 233
Canada	531 496	798 638	707 454	71 100
Total	14 074 859	15 218 314	14 424 591	1 140 755

Tabelul 2. Importurile de șroturi în UE

Țara/total	Cantitatea (tone)			
	2006	2007	2008	2009
Argentina	14 307 035	14 638 555	12 830 786	984 190
Brazilia	7 819 019	8 515 963	9 059 088	706 719
SUA	50 864	150 447	476 752	2 074
Total	22 391 462	23 551 222	22 852 379	1 754 783

Consecințele economice au fost dramatice (Oțiman et al., 2008; Dinu et Alecu, 2009):

- reducerea suprafeței alocate soiei cu mai mult de 70% începând din anul 2008 (41400 ha, în 2009);
- reducerea producției totale de soia cu 80% (de la 344,9 mii de tone, în 2006, la 107,4 mii de tone, în 2007, la 94,5 mii de tone, în 2008, și la 71 mii de tone, în 2009);
- creșterea importurilor de șroturi de soia de 3 ori în anul 2007 comparativ cu anul 2006 și de două ori în anul 2008 față de anul 2007;
- un efort valutar suplimentar de 60,5 mil €, în anul 2007;
- pierderi potențiale la nivelul fermelor, estimate luând în calcul o valoare medie a profitului la cultura soiei transgenice de 143 €/ha, de 11,1 mil. €, în anul 2007, și de 19,85 mil.€, în anul 2008;
- sprijin direct din partea statului pentru producția de soia convențională, de circa 10 mil. €, în 2007, și de 8,3 mil. €, în 2008, insuficient însă pentru compensarea lipsei de competitivitate a culturii.

Alte efecte ale interzicerii culturii de soia transgenică sunt estimate la:

- 1,1 mil. €, în anul 2007, și 1,725 mil. €, în anul 2008, necesare pentru aporturile de îngășăminte chimice devenite obligatorii în lipsa cantităților de azot fixate de bacteriile simbiotice de pe rădăcinile soiei;
- 2,3 mil. €, în anul 2007, și 4,14 mil. €, în anul 2008, necesare pentru realizarea unor lucrări mecanice suplimentare.

România are un consum anual de cca. 400 mii tone de șroturi de soia. În condițiile reducerii continue a suprafețelor alocate culturii neprofitabile a soiei convenționale, acest necesar nu va mai fi acoperit din producția internă nici măcar în proporție de 25%. România va continua să importe boabe și șroturi de soia transgenică, predominantă pe piața mondială, în loc să-și producă singură cea mai mare parte din furajele necesare creșterii animalelor și, implicit, să reducă prețul de cost al produselor alimentare.

În concluzie, România ar trebui să solicite aprobarea reintroducerii în cultură a soiurilor de soia transgenice pe teritoriul său invocând atât condițiile speciale, inclusiv vocația pentru această specie, cât și pierderile economice suferite de fermieri prin necultivarea acestor soiuri, așa cum alte țări sau regiuni solicită acordarea statutului de „liber de OMG” din rațiuni pur politice sau economice specifice lor.

Conform statisticilor FAO, România este țara europeană care alocă cea mai mare suprafață porumbului. Din păcate, producția obținută este cea mai mică dintre producțiile raportate de principalele țări exportatoare de porumb din Europa (tabelul 3).

Tabelul 3. Competitorii pe piața porumbului (media 2006-2008) Sursa: ARVALIS, Institute du Vegetal

	Franța	Ungaria	România	UE	Argentina	Brazilia	Ucraina	SUA	Pe glob
Suprafețele (milioane ha)	1,6	1,2	2,2	8,6	2,8	14,2	2	31,8	156
Producțiile (tone/ha)	9,1	5,8	2,8	6,3	6,7	3,8	4,1	9,5	4,9
Producțiile totale (milioane tone)	14,5	7	6,2	54,5	19	54	8,5	302	765
Exporturile (milioane tone)	5,8*	4,2*	0,8*	1,1	12,5	8,7	2,9	53,5	91
Producția exportată	40*	72*	12	2	65	16	33	18	12
Ponderile pe piață (%)	-	-	-	.	14	11	3	60	-

Principalii actori pe piața porumbului (SUA, Argentina și Brazilia) sunt și principalii cultivatori de hibrizi transgenici. Pe piața mondială este comercializat numai 12% din porumbul produs.

În anii 2008 și 2009 a fost analizată comparativ eficiența sistemelor de cultură porumb convențional/porumb modificat genetic, practicate în ferme din diferite regiuni ale României. Concluziile acestui studiu:

1. aplicarea tehnologiei Bt a permis obținerea unor producții mai mari decât producțiile obținute în sistemul convențional, cu 9,8 %, în anul 2008, și cu 15%, în anul 2009.

2. utilizatorii tehnologiei Bt au obținut profituri suplimentare care au variat între 20 € și 138 €/ha, în anul 2008, între 37 € și 251€/ha, în anul 2009; profitabilitatea culturii porumbului a crescut în condițiile utilizării hibrizilor Bt cu 9 până la 263%, în anul 2008, și cu 11 până la 418%, în anul 2009.

Cu toate acestea, suprafața ocupată de hibrizii rezistenți la atacurile sfredelitorului a fost echivalentă în anul 2010 cu numai 0,014% din suprafața de 2,2 milioane de hectare alocate porumbului în România.

În perioada următoare, toți cei interesați în dezvoltarea viitoare a agriculturii românești vor trebui să depună eforturi susținute, în câteva direcții de importanță majoră.

1. Să obțină aprobarea reintroducerii în cultură a soiei RR, din următoarele motive:

- România este printre puținele țări europene care întrunește cele mai favorabile condiții pentru cultivarea soiei;
- suprafața pe care poate fi cultivată soia RR în România este de minimum 500.000 de ha și de maximum 1.000.000 de ha;
- prin reintroducerea soiei RR în cultură, România își va putea asigura din nou necesarul propriu de proteină vegetală (400.000 tone) și va putea exporta între 500.000 tone și 1-2 milioane tone de soia pe an;
- fermierii cultivatori de soia vor obține venituri suplimentare, vor beneficia de azotul biologic lăsat în sol de această leguminoasă după recoltare și vor putea controla mai ușor și mai eficient buruienile în asolament;
- efectele culturii asupra mediului, a biodiversității, vor fi semnificativ diminuate ca urmare a reducerii numărului erbicidelor folosite, a cantității totale de produse chimice aplicate, iar aporturile de azot chimic pentru fertilizare vor fi scăzute considerabil ca urmare a prezenței în sol a azotului biologic rămas după cultura soiei.

2. Să obțină aprobarea cultivării porumbului transgenic rezistent la glifosat pentru că:

- România cultivă porumb pe cca trei milioane de ha, factorul limitativ în aplicarea tehnologiei și maximizarea producției medii fiind dificultatea combaterii buruienilor;
- prin utilizarea unor produse pe bază de glifosat se reduc substanțial costurile de producție pe hectar și crește profitabilitatea culturii;
- aplicarea erbicidului nu este limitată de stadiul de dezvoltare a plantelor de porumb;
- mediul este protejat prin utilizarea unui singur erbicid, prietenos cu solul.

3. Să militeze pentru dreptul fiecărui stat de a decide ce plante urmează să cultive, ce tip de agricultură va fi practicat pe teritoriul său, să sprijine și să garanteze coexistența celor trei sisteme de agricultură: organică, convențională și biotehnologică.

În al patrulea rând, să intensifice informarea corectă a cetățenilor în privința siguranței și avantajelor utilizării biotehnologiilor agricole.

Dacă nu adoptă o atitudine fermă, bazată pe interesul economic național, față de politica UE de tergiversare a aprobării cultivării produselor biotehnologiei moderne, care este echivalentă cu un moratoriu, România va importa cantități din ce în ce mai mari de alimente și furaje, devenind, în ultimă instanță, un importator perpetuu de asemenea produse. Să fie oare acesta statutul rezervat României?

Mediul academic, universitar, împreună cu asociațiile și federațiile producătorilor agricoli din România, după zeci de ani de experiențe a organizat, în ultimii doi ani, mai multe manifestări științifice care au culminat cu dezbaterile științifice organizată recent la Casa Oamenilor de Știință. Redăm Rezoluția adoptată de participanți, care poartă antetul Academiei Române și a Academiei de Științe Agricole și Silvicultură „Gheorghe Ionescu Sisești”.

“Având în vedere importanța excepțională a reglementării pe baze științifice și în conformitate cu cerințele agricultorilor și consumatorilor, a folosirii rezultatelor cercetării în domeniul biotehnologiilor agricole, cu ocazia simpozionului internațional *"Biotehnologiile agricole moderne - impactul economic și ecologic"*, Academia Română și Academia de Științe Agricole și Silvicultură "Gheorghe Ionescu Sisești", susțin pe baza cercetărilor științifice proprii, utilizarea biotehnologiilor agricole ca parte integrantă a politicii agricole a României menită să facă posibilă creșterea productivității prin aplicarea practicilor specifice unei agriculturi durabile și sustenabile din punct de vedere economic, pentru producerea de alimente sigure, sănătoase și cu valoare nutritivă ridicată.

Cultura de precizie. Concept agricol care ține cont de variabilitatea terenului, care presupune utilizarea unor tehnologii noi, printre care poziționarea globală (GPS), a senzorilor, a sateliților sau a imaginilor luate din aer, ca și a unor instrumente de management al informației (GIS), de evaluare și interpretare a variațiilor. Informațiile astfel colectate pot fi utilizate pentru:

- evaluarea mai exactă a densității optime de semănat;
- estimarea necesarului de îngrășăminte și a altor inputuri;
- prognozarea mai exactă a recoltei.

Se urmărește evitarea aplicării unor practici inflexibile unei culturi, care nu țin cont de condițiile pedoclimatice locale, și facilitarea evaluării stării culturilor.

Sateliții permit fermierilor să-și supravegheze mai ușor terenurile. Monitorizare prin sistemul **Global Positioning Systems (GPS)** face posibilă localizarea unui câmp cu o marjă de eroare de cel mult un metru. Pe hărțile GIS sunt identificate câmpurile uscate sau umede, suprafețele pe care solul este erodat sau afectat de alți factori pedologici care influențează creșterea plantelor cultivate.

Cultura de precizie. Poate fi aplicată pentru ameliorarea unui câmp sau a managementului fermei din perspective:

- agronomice, adaptând practicile culturale la nevoile reale ale plantei cultivate (de exemplu, realizând un management mai bun al fertilizării);
- tehnice, eficientizând managementul la nivelul fermei (de exemplu, planificarea activităților agricole);

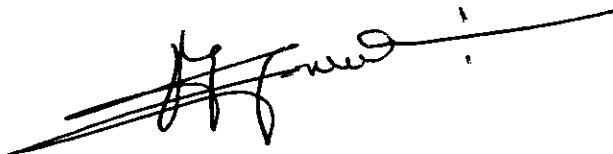
- de mediu, reducând impactul practicilor agricole (de exemplu, o estimare mai corectă a necesarului de îngrășăminte azotate ale culturii limitează poluarea apei freatiche cu azot);
- economice, sporind outputurile și/sau reducând inputurile, în vederea ameliorării eficienței (de exemplu, reducerea costurilor cu fertilizarea).

Alte beneficii: fermierii au la dispoziție o istorie a lucrărilor aplicate și a rezultatelor obținute în fermă, care facilitează luarea deciziilor și conformarea la cerințele trasabilității.

Față de cele prezentate, am inițiat propunerea legislativă, anexată, pe care o înaintăm spre dezbateră și adoptare Parlamentului, în procedură de urgență.

INIȚIATOR,

Deputat PSD+PC – Victor Raul Soreanu Surdu

A handwritten signature in black ink, appearing to read 'V. Soreanu', with a long horizontal line extending to the right.